

suspenderer Fornuften. Den anerkender den simpelthen ikke. Det er vel netop Charmen ved den.“

Torben Dihmer nikkede igen.

„Du har ubetinget Ret. Paa dette ene Omraade er vi Forstandsmennesker lykkeligvis endnu inkonsekvente. — Men nu kommer dine Patienter,“ sagde han, da han hørte det ringe i Forstuen. „Saa vil jeg gaa. Vi ses snart igen.“

Professoren fulgte ham ud. Paa Vejen lagde han Mærke til, at Vennen trak lidt tungt paa det højre Ben.

„Du glemmer vel ikke at tage dine Piller regelmæssigt?“ sagde han. „Du husker nok, at du straks vil spore det, dersom du i den Henseende forsømmer dig selv blot et Par Dage.“

„Jeg veed det,“ svarede Torben Dihmer lidt kort.

VI

Mørket voksede, og Regnen varede ved. En Dag i Midten af December faldt den første Sne. Den hvirvlede ned fra en sodet Himmel som store Gaasedun og smeltede straks i Gadernes Søle. Men ovenpaa de udspændte Paraplyer, paa Droskernes Ruf, paa Hatteskygger og Støvlenæser blev Sneen liggende, og denne Forsmag paa den hvide Vinter midt i Efteraarets ensformige Graa satte Folk i Stemning. Man raabte højt til sine Venner over Gaden og smilte til Mennesker, man slet ikke kendte. I den lille halve Time, Vejret varede, udfoldede der sig den muntreste Fastelavnslystighed fra Raadhuspladsen til Kongens Nytorv.

Mads Vestrup havde forladt sin lille Stue i Knabrostræde for at besøge Frøken Susse Frederiksen, der endnu laa paa Hospitalet efter sit Selvmordsforsøg. Som en vandrende Snemand kom han over Nytorv med sin svære Stok i Haanden og tildrog sig overalt Opmærksomhed.

Den jyske Vækkelsesprædikant var bleven en kendt Figur paa de københavnske Gader. Man havde maattet indrømme „Femte Juni“, at han var en Seværdighed. Overalt i Byen taltes der om